

Arrest

nr. 217 483 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd geboren in Benin City. U bent christen. U behoort tot de Edo-etnie. U woonde in Benin City samen met uw familie. Uw moeder stierf toen u zeven à acht jaar was.

U en uw vriendin Osas waren in 2005 getuige van een moord op een rijke man. U ging naar de markt in Benin City. Toen u samen met Osas de markt verliet, zag u een geweer. U hoorde schoten. U verstopte zich met Osas. Toen u zag dat de daders, een groep jonge mensen, jullie zagen, liepen jullie weg.

U en uw vriendin werden gezocht. Osas was vermist na een maand. Overal waar u ging, gingen ze achter u aan. U zag vreemde gezichten in auto's en op motors. Ze probeerden u te vangen.

U ging naar Lagos. Toen u ook daar vreemde mensen zag en iemand achter u vroeg bij uw buurman, besloot u Lagos na één à twee maanden te verlaten. U reisde met de bus naar Libië. U nam er de boot naar Italië. U verbleef negen jaar lang in Italië. U diende er in 2005 een verzoek tot internationale bescherming in. U trouwde met Jude O.. Uw verzoek werd geweigerd toen u reeds vijf jaar verbleef in Italië. Omdat u moeilijk werk vond, reisde u naar Duitsland. U reisde met de trein van Italië naar Duitsland. In 2014 diende u er samen met uw echtgenoot en kinderen een verzoek tot internationale bescherming in. Na drie jaar vond u uw verzoekprocedure te lang duren. U reisde met de trein naar België. U kwam aan 26 juli 2017. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 augustus 2017. Op 5 september 2017 kreeg u het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) aangezien Duitsland instemde om uw verzoek tot internationale bescherming verder te onderzoeken. Op 15 december 2017 kreeg u een weigeringsbeslissing in Duitsland. Uiteindelijk werden de Belgische autoriteiten verantwoordelijk voor uw internationale beschermingsverzoek.

U hebt nog contact met uw vader. Uw vader vertelde u dat er nog steeds onbekenden vragen stellen aan buurtbewoners over u en uw kinderen. U wist niet waar uw echtgenoot was. U vermoedt dat hij nog in Duitsland is.

U legde medische attesten met betrekking tot de besnijdenis van u en uw dochters neer. Daarnaast legde u twee psychologische attesten neer. U legde geen identiteitsdocumenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolging vreest omwille van het feit dat u getuige was van een moord in Benin City en omwille van de vrees voor besnijdenis voor uw dochters.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielautoriteiten probeerde te misleiden door valse verklaringen af te leggen betreffende uw asielrelaas, de periode wanneer u Nigeria verliet, de geboorteplaats van uw kinderen, uw reisweg en uw eerdere verzoeken tot internationale bescherming die u in Europa indiende.

Zo zijn er ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op verschillende momenten tijdens uw verzoekprocedure om internationale bescherming in België.

U verklaarde op 7 augustus 2017 aan de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) dat u tot 2017 in Benin City woonde. (Verklaring DVZ, p4, vraag 10) U verklaarde dat u via Lagos doorreisde en er slechts één dag verbleef. (Verklaring DVZ, p11, vraag 37) U verklaarde dat u een maand in Italië verbleef en dit rond mei 2017. U verklaarde dat u acht jaar geleden trouwde met uw echtgenoot Jude M. in Edo Staat en dat u uw huwelijksakte in Nigeria achterliet. (Verklaring DVZ, p6, p15a) U verklaarde dat uw drie kinderen werden geboren in Benin City (Nigeria). U verklaarde nooit eerder een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land. (Verklaring DVZ, p8, vraag 22) U verklaarde zelfs nooit in Duitsland te zijn geweest, noch te zijn doorgereisd. (Verklaring DVZ, p10, vraag 33 en p11, vraag 37) Ook wanneer u gevraagd werd waarom uw kinderen zo goed Duits konden spreken, antwoordde u dat ze dit van hun oom in Oostenrijk leerden. (Verklaring DVZ, p10, vraag 35)

Eurodac-resultaten tonen echter aan dat u op 9 december 2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland. U kreeg er een weigeringsbeslissing op 15 december 2017.

Op 21 juni 2018, toen België verantwoordelijk bleek voor uw verzoek, verklaarde u plots aan de DVZ dat u in 2005 uit uw land vluchtte en via Italië en Duitsland reisde. U verklaarde zelfs dat u in het laatste land erkend werd als vluchteling. (Vragenlijst CGVS, p3, vraag 5)

U verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat uw twee dochters geboren waren in Italië; uw zoon was toen nog niet geboren. (zie Eurodac-documenten in administratief dossier) Ook aan het CGVS verklaarde u dat uw dochters in Italië en uw zoon in Duitsland werden geboren. (CGVS, p5)

Op het CGVS verklaarde u dat u Nigeria verliet in 2005 en dat u een maand in Lagos verbleef. (CGVS, p4) U verklaarde dat u negen jaar in Italië verbleef. U verklaarde dat u naar Duitsland reisde en dat u er een verzoek tot internationale bescherming indiende. U wachtte de beslissing niet af. (CGVS, p5) U verklaarde dat u trouwde in Italië. (CGVS, p6)

U verklaarde op het CGVS dat u “gek” en rusteloos werd van het eerste interview. (CGVS, p3) U verklaarde dat u uit onwetendheid niet vertelde dat u in Duitsland was geweest. U vertelde dat u bang was dat u terug moest naar Duitsland. Aangezien u slecht was behandeld in Duitsland, wou u er niet meer over horen of spreken. (CGVS, p5) Dit is geen voldoende uitleg voor de ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffende uw eerdere verzoeken, de geboorteplaats van uw kinderen, reisweg, moment dat u Nigeria verliet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om **van bij aanvang** van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. **De verklaringen die u aflegde op 21 juni 2018 bij de DVZ en die u op 4 september 2018 op het CGVS aflegde zijn tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen die u op 7 augustus 2017 bij de DVZ aflegde. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Van iemand die internationale bescherming verzoekt kan worden verwacht dat zij op verschillende momenten tijdens haar procedure waarachtige en coherente verklaringen aflegt. Gezien bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u hier niet aan voldoet. Dit ondermijnt in eerste instantie op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw vrees.**

Uw verklaringen tijdens uw asielprocedure **in Duitsland** in 2017 zijn bovendien totaal verschillend van uw verklaringen tijdens uw huidige asielprocedure in België **wat betreft uw asielrelaas en bijgevolg uw vrees bij terugkeer.**

Aan de Duitse autoriteiten verklaarde u dat u in mei 2005 erkend werd als vluchteling in Italië en dat uw verblijf was “afgelopen”. U verklaarde aan de Duitse autoriteiten dat u Boko Haram vreesde en dat uw broer hierbij overleed. (zie administratief dossier) U verklaarde dat u via mensenhandel door Madam Joy O. naar Italië werd gebracht. In Italië zou u door haar tot prostitutie zijn gedwongen. U verklaarde dat uw ouders niet meer in Benin City woonde. U vermeldde nergens aan de Duitse autoriteiten dat u getuige was van een moord noch dat u vreesde dat uw dochter zou besneden worden. Aan het CGVS verklaarde u dan weer dat u geen andere problemen had dan die omwille van de moord en de besnijdenis van uw dochter. (CGVS, p8 en p19) Ook aan de DVZ verklaarde u dat geen andere problemen in Nigeria had. (zie administratief dossier: Vragenlijst dd 21 juni 2018) U verwees nergens naar een mogelijke vrees voor Boko Haram, noch naar het feit dat u slachtoffer zou zijn geweest van mensenhandel.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u in Italië een verzoek tot internationale bescherming indiende onder een andere naam, namelijk F. E.. Aan het CGVS verklaarde u echter dat u enkel in Duitsland een andere naam had gebruikt, namelijk A. E.. (CGVS, p3-4)

Van iemand die internationale bescherming verzoekt en werkelijk vreest vermoord omdat ze getuige was van een moord en vreest dat haar dochter in Nigeria zou besneden worden, kan worden verwacht dat zij op verschillende momenten tijdens haar verschillende verzoeken om internationale bescherming waarachtige en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar identiteit en de problemen die zou hebben gehad in Nigeria en haar vrees bij terugkeer.

Over uw verklaringen betreffende uw vrees voor vervolging bij terugkeer merkt het CGVS het volgende op:

U maakte niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft bij terugkeer door het feit dat u getuige was van een moord op een rijke man in Benin City in 2005.

U ging naar de markt in Benin City. Toen u de markt verliet, zag u een geweer. U hoorde schoten. U verstopte zich met uw vriendin Osas. Toen u zag dat de daders, een groep jonge mensen, jullie zagen, liepen jullie weg.(CGVS, p8 en p12) U en uw vriendin werden gezocht. Overal waar u ging, gingen ze achter u aan.

Uw verklaringen over de moord waarvan u getuige zou zijn geweest kunnen niet overtuigen omwille van volgende redenen:

Vooraleerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u nooit over moord vertelde aan de Duitse asielautoriteiten.(zie hierboven)

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over het **tijdstip** van uw asielrelaas gedurende uw verzoekprocedure in België. Zo dient te worden verwezen naar uw eerdere verklaringen over het moment van uw vertrek uit Nigeria. Op de DVZ verklaarde u immers op 7 augustus 2017 dat u tot 2017 in Benin City had gewoond. Dit zou betekenen dat u nog 12 jaar nadat u getuige was van de moord in Nigeria verbleef of dat u de Belgische asielinstanties wou misleiden over de tijdsperiode waarin uw asielrelaas zich zou hebben afgespeeld. Aan het CGVS (dd 4 september 2018) en aan de DVZ op 21 juni 2018 verklaarde u dan weer dat u na de moord in 2005 vertrok naar Italië en Duitsland.(Vragenlijst CGVS, p3, vraag 5) Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder is het onaannemelijk dat u na al die jaren in het buitenland te hebben verbleven nog steeds een vrees voor vervolging bij terugkeer zou hebben. Ze zouden nog steeds dagelijks vragen achter u bij buurtbewoners.(CGVS, p14) U verklaarde dat men nog steeds op zoek is naar u omdat de moordzaak nog steeds niet is gesloten omdat het slachtoffer zeer rijk is.(CGVS, p15) U kon echter geen verdere informatie geven over het slachtoffer.(zie verder) Bovendien verklaarde u dat de situatie geen impact heeft op uw familie.(CGVS, p15)

Over de moord en de nasleep van de moord werd het volgende vastgesteld:

Ten eerste kon u weinig informatie geven over de moord waarvan u getuige was.

U dacht dat het in de namiddag was, maar kende het tijdstip niet van de moord.(CGVS, p9) U kende geen andere getuigen. U wist niet over de anderen.(CGVS, p14) U wist niet wie het slachtoffer was. Hij woonde in uw wijk en was rijk. U kende echter zijn naam niet. Nochtans hadden ze de naam van het slachtoffer op de radio en televisie vermeld.(CGVS, p11) U wist niet hoe hij rijk was geworden. U kende zijn status niet.(CGVS, p9) Deze onwetendheden zijn zeer opvallend aangezien u verklaarde zelf de moord te hebben gezien, dat het voorval vaak op de radio en de televisie kwam, dat de familie van het slachtoffer bleef zoeken naar de daders én dat het slachtoffer in uw wijk woonde. **U bleek echter geen basisinformatie over het slachtoffer van de moord te kunnen geven.**

Over de daders kon u eveneens weinig informatie geven. U verklaarde dat u een groep zag, maar u kon niet zeggen met hoeveel ze waren op het moment van de moord. U keek weg toen u het geweer zag.(CGVS, p10) Eerst verklaarde u dat u en Osas zich verstopten en dat jullie pas wegliepen toen ze jullie hadden gezien.(CGVS, p8) Later verklaarde u dat jullie meteen wegliepen toen jullie de moord onverwacht zagen.(CGVS, p10) U verklaarde dat de daders jongens zijn die mensen lastigvallen in de buurt. Ze droegen maskers en zorgden voor verschillende problemen: moorden, verkrachtingen, inbraken, diefstallen, etc. U kende echter de naam van de groep jongeren niet.(CGVS, p9) Verschillende mensen rapporteerden al over de jongeren bij de politie en er werd over hen gesproken in het nieuws.(CGVS, p10) U kon echter geen informatie over deze zaken geven.(CGVS, p10) **Bijgevolg kon u geen basisinformatie geven over de daders van de moord waar u getuigen van was.**

Nochtans verklaarde u zelf dat de jongeren zeer actief zijn in uw buurt (en zelfs in andere steden), dat ze mensen o.a. doden en verkrachten én dat iedereen in de wijk ze kende.(CGVS, p9)

De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van verschillende elementen van de moord, ondermijnt verder de geloofwaardigheid dat u werkelijk getuige zou zijn geweest van de moord en bijgevolg van het bestaan van een vrees voor vervolging door een groep onbekende gemaskerde mannen op basis van deze moord. Van iemand die werkelijk vervolging vreest omdat ze getuige was van een moord, kan men verwachten dat zij een specifieke en oprechte interesse heeft voor alle elementen gelinkt aan deze moord en dat het ook in haar eigen belang is dat ze zich zo goed mogelijk informeert voor haar eigen veiligheid waarvan ze verklaarde dat deze in gevaar is, zeker aangezien u zelf verklaarde dat de moord werd besproken via diverse media.

Ten tweede kon u niet aannemelijk maken dat u werkelijk achtervolgd werd door de daders en hun kompanen en dat zij u wouden vermoorden.

U legde enkel vage en oppervlakkige verklaringen af over de onbekende mensen die u zouden achtervolgen sinds u getuige zou zijn geweest van de moord. Na de moord liepen u en Osas weg maar toch wisten jullie dat ze jullie zagen.(CGVS, p10) U kwam na de moord verschillende keren onbekende mensen tegen die u achtervolgden. U verklaarde dat ze u probeerden te "vangen".(CGVS, p11) Gevraagd om over alle keren te vertellen dat u de onbekende mensen tegenkwam, antwoordde u vaag: "Als ik naar de markt ging soms, of naar de kerk, enzo. Verschillende gelegenheden. Radio en televisie hadden het over iemand die vermist was. Ik zag vreemde mensen die mij volgden. Ik besloot de stad te verlaten. Die mensen hebben verschillende groepen om te doden en verkrachten. Overal waar ze kunnen heengaan."(CGVS, p11) Ze bleven altijd op afstand en spraken u nooit aan. Ze volgden u "gewoon" zodat u niets ging zeggen.(CGVS, p11) **Als ze u werkelijk zouden willen vervolgen omdat u getuige was van de moord is het zeer vreemd dat ze u niet aanspraken of u iets zouden aandoen. Ze achtervolgden u immers op verschillende momenten.**

Bovendien legde u tegenstrijdige en ontwijkende verklaringen af over het risico dat de groep van onbekende personen voor u zou vormen. Het is immers onaannemelijk dat u personen gelinkt aan de daders regelmatig gedurende drie maanden zou tegenkomen omdat ze u achtervolgden zonder dat ze u iets zouden zeggen of doen. U verklaarde namelijk dat ze "elke keer als ze een getuige zien, ze die gewoon zullen doden."(CGVS, p12) Over deze inconsistentie kon u geen aannemelijke uitleg geven. Gevraagd waarom ze u dan niet meteen zouden doden, verklaarde u dat het een "gap" was en jullie weg moesten.(CGVS, p12) Wanneer de dossierbehandelaar u wees op uw eerdere verklaring dat u hen nog regelmatig gedurende enkele maanden zag na de feiten, antwoordde u ontwijkend: "Ik zag hen toen ze schoten. We draaiden ons om en dan meteen moet je weglopen. Als je een geweer ziet, dan moet je weg. Als je het geluid hoort, loopt iedereen weg." Gewezen op de incoherenties in uw verklaringen dat u zei dat ze meteen de getuigen doden, verwees u naar een incident waarbij iemand werd gedood toen er mensen over de omheining van het huis kropen.(CGVS, p12) De verwijzing naar dit incident maken de inconsistenties des te opmerkelijker, aangezien **de groep onbekenden wist waar u woonde** (CGVS, p12) en u nergens verklaarde dat er mensen bij u thuis kwamen, ook niet nadat u het land had verlaten. Wanneer de dossierbehandelaar u nogmaals duidelijk stelde dat u verklaarde dat u getuige was en dat u onbekenden zag en vroeg waarom ze u niet meteen zouden doden, ontweek u nogmaals de vraag: "Ja dat was meteen na het incident dat ik verschillende mensen en auto's zag. Ik voelde mij niet veilig."(CGVS, p12) U verklaarde dat u niet werd gedood omdat u meteen wegliep en dat u niet wachtte tot u gedood zou worden. Uiteindelijk verklaarde u dat ze wachten op het moment dat er niemand in buurt is.(CGVS, p12)

Verder is het onaannemelijk dat u **nog drie maanden in Benin City bleef** – de stad waarin bovendien uw vriendin Osas verdween en u regelmatig onbekenden van dezelfde groep als de daders van de moord zag - indien u werkelijk vreesde dat u door hen gedood zou kunnen worden.(CGVS, p11 en p12)

U kon geen aannemelijke verklaring geven voor uw laattijdig vertrek uit Benin City. Gevraagd hoelang na het incident u uit Benin City vertrok, antwoordde u eerst ontwijkend: "Door hen? Normaal ging ik op straat, naar de kerk, dan zag ik rare gezichten op motors. Dus ik moest weg uit het gebied. Overal waar ik hen zag moest ik meteen weg."(CGVS, p11) Uiteindelijk verklaarde u dat u nog drie maanden in Benin City bleef. U bleef zich buitenhuis begeven, bijvoorbeeld om naar de kerk te gaan.(CGVS, p11 en p12) Maar later zag u dat u niet vrij was. Tenslotte blijkt dat er geen specifieke aanleiding was waarom u dan toch na drie maanden besloot Benin City te verlaten.

Gevraagd naar de exacte aanleiding, antwoordde u: "Omdat ik bang was. Ik was niet vrij. Ik bleef thuis. Misschien dat ze mij gingen doden. Ik moest weggaan. En weg te gaan naar het gebied."(CGVS, p12)

Ook over **het moment dat Osas verdween**, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Uw vriendin Osas zou vermist zijn sinds een maand na de moord. U wist niet hoe het gebeurde.(CGVS, p13) U wist wel dat het "die mensen" zijn. Osas zag net als u "vreemde mensen". Gevraagd hoelang na haar verdwijning u wegging, antwoordde u uiteindelijk dat u drie weken tot een maand later wegging en dat u haar eerst overal zocht.(CGVS, p14) Aangezien u verklaarde dat u nog drie maanden na de moord in Benin City bleef, zou dit betekenen dat u nog twee maanden in Benin City verbleef na haar verdwijning. Gevraagd hoelang na haar verdwijning u naar Lagos ging, antwoordde u ontwijkend: "Ik ging weg, ik bleef 1 maand in Lagos."(CGVS, p14) Gevraagd hoelang u nog in Benin bleef, herhaalde u dat u alles tezamen drie maanden bleef. (CGVS, p14) **Het is zeer opmerkelijk dat u inconsistente verklaringen aflegde over de tijd die u in Benin City bleef nadat Osas verbleef én dat u nog zolang, drie weken dan wel twee maanden, zou blijven na de verdwijning van Osas. U verklaarde immers dat toen Osas verdween, u wist dat u het volgende doelwit ging zijn.**(CGVS, p13)

Aangezien u zelf verklaarde dat de onbekende groep daders altijd getuigen doden als ze deze zien en u de onbekenden steeds terugzag, is het onaannemelijk dat u werkelijk al die maanden enkel zou achtervolgd worden door de groep van de onbekende daders indien u werkelijk een getuige van de moord zou zijn geweest. Bovendien is het door u beweerde risico om in Benin City te blijven niet verenigbaar met de vaststelling dat u nog drie maanden verbleef in de stad, dat u zich regelmatig buitenshuis begaf en dat uw vriendin Osas die ook getuige was van de moord verdween.

Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat u zowel Benin City als Lagos zonder problemen kon verlaten. In Lagos zou u nog steeds achtervolgd worden. U vertrok naar Lagos en verbleef er een maand. U dacht dat u daar veilig kon zijn.(CGVS, p13) Over de vermeende achtervolging in Lagos was u vaag. U verklaarde dat u weer onbekende gezichten zag. U verklaarde dat ze "gewoon" rond bewogen.(CGVS, p13) U begaf zich nog steeds op publieke plaatsen, zoals de markt.(CGVS, p13) Weer zeiden ze niets tegen u. Een onbekende vroeg aan een buur waar u was.(CGVS, p13) Het is echter onaannemelijk dat de daders wisten dat u naar Lagos was gereisd en u nog steeds enkel zouden "achtervolgen" zonder meer. Dit is bovendien niet coherent met uw verklaring dat ze bij de buurtbewoners in Benin City nog steeds tot op de dag van vandaag zouden vragen achter u. U ontmoette een vrouw in Lagos die u doorverwees naar een man die uw reis regelde.(CGVS, p18) U reisde naar Libië door "gewoon" te betalen voor de bus.

Ook over de mogelijke bescherming in Nigeria legde u inconsistente verklaringen af. U was bang om naar de politie te gaan.(CGVS, p10) U gaf hier echter geen verklaring voor. U kon geen voorbeelden geven van problemen die mensen hadden als ze het aan de politie rapporteerden. Gevraagd of u mensen kende die problemen hadden en het aan de politie vertelden, antwoordde u eerst naast de vraag: "Ik zei het niet aan de bureu."(CGVS, p10) U verklaarde dat als er mensen waren die het aan de politie vertelde, de daders werden gearresteerd, maar dat deze vrijkwamen wanneer hun familie hen vrijkocht.(CGVS, p10 en p15) Gevraagd of u mensen kende die problemen hadden nadat ze de problemen met de jongeren rapporteerden, antwoordde u bevestigend en dat u het hoorde in de wijk en in het nieuws. Gevraagd wat u er over hoorde, antwoordde u nogmaals naast de kwestie: "Dat ze stelen, verkrachten, doden. Soms staat het in de krant dat ze werden gearresteerd. Misschien zien we dan in het nieuws. Maar later zijn we dan verrast dat we ze weer zien, omdat de politie het heeft gezegd aan hen."(CGVS, p10) Wanneer de dossierbehandelaar u dan vroeg of u zaken kende van mensen die het aan de politie doorgaven, antwoordde u uiteindelijk dat u er weinig over weet en dat u er gewoon over hoorde. Wanneer de dossierbehandelaar dan stelde dat u niets wist of er mensen problemen kregen door het aan de politie te rapporteren, antwoordde u: "Dat is wat ze deden. Misschien heeft die familie het gerapporteerd aan de politie. Die zaak gaat nog steeds verder. Soms hoor je die is neergeschoten, die is vermist. Er gebeuren verschillende dingen in het huis. Die mensen weten niet wat ze doen. Soms als ze die vangen, dan zal de Nigeriaanse politie hen folteren om hen te doen bekennen. Maar daarna zien we ze weer buiten."(CGVS, p10) **Het nalaten van het zoeken van bescherming in Nigeria, zonder enige overtuigende verklaring, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van een werkelijke vrees voor vervolging. Van iemand die werkelijk achtervolgd zou worden én vreest te worden vermoord zou men kunnen verwachten dat zij hier eerst bescherming voor zoekt in eigen land. U besloot echter drie maanden in Benin City te blijven, terwijl u achtervolgd zou worden, zonder enige oplossing voor het probleem te zoeken.**

Het CGVS concludeert uit bovenstaande dat het niet geloofwaardig is dat u werkelijk getuige zou zijn geweest van een moord en hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben.

U maakte eveneens niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft bij terugkeer omwille van een mogelijke besnijdenis van uw dochters.

U verklaarde dat u zelf werd besneden.(CGVS, p3) U verklaarde dat in Nigeria iedereen besneden moet zijn. (CGVS, p3 en p8) Kinderen worden volgens u ook besneden op latere leeftijd.(CGVS, p15) Ook al zijn uw kinderen geboren in Europa, zal uw familie uw kinderen besnijden. Uw ouders, schoonouders, broers en zussen zouden achter de besnijdenis van uw kinderen staan.(CGVS, p16) Uw kinderen zouden "verboden kinderen" worden indien ze niet zouden worden besneden.(CGVS, p16)

U kon uw vrees bij terugkeer omwille van de besnijdenis bij uw dochters niet concreet maken.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zelf geen vrees voor vervolging had als u uw kinderen niet zou laten besnijden bij terugkeer naar Nigeria. Gevraagd of u zelf problemen zou ondervinden als uw dochters niet zouden worden besneden, antwoordde u immers dat ze u niets kunnen doen.(CGVS, p16)

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de actuele situatie van besnijdenis en de situatie onbesneden meisjes en vrouwen. U verliet Nigeria in 2005 toen u nog geen kinderen had. U kende geen vrouwen in Nigeria die niet besneden zijn. U wist niet of er sinds uw vertrek uit Nigeria vrouwen zijn die niet worden besneden. U kende het huidige "systeem" niet.(CGVS, p 17) U wist niet wat er gebeurde de dag van vandaag met vrouwen die niet besneden zijn. U kende enkel de situatie van uw gemeenschap, familie en familiedorp.(CGVS, p17) U wist niet wat ze "daar thuis aan het doen zijn".(CGVS, p17) U kende de huidige Nigeriaanse wetgeving over besnijdenis niet.(CGVS, p16) U wist niet of er organisaties bestaan in Nigeria die u tegen besnijdenis kunnen beschermen.(CGVS, p17) Volgens u konden er "misschien" nu wel bestaan. Toch ging u er wel vanuit dat ze niet tegen de religie en traditie op kunnen. **Aangezien uzelf de huidige situatie in uw land niet kent kan het CGVS ook niet oordelen dat uw kinderen een actuele vrees voor besnijdenis hebben, en dat u geen aanspraak zou kunnen maken op de beschikbare beschermingsopties.**

Ten derde kon u geen informatie geven over de omstandigheden waarin uw dochters zouden besneden worden. Gevraagd wie uw kinderen wil besnijden, antwoordde u: "Iedereen." U wist eveneens niet wanneer noch door wie u zelf besneden werd.(CGVS, p15) Later, verklaarde u dat beide grootouders van uw kinderen hen willen besnijden. De laatste keer dat u contact had met uw schoonfamilie was twee jaar geleden.(CGVS, p16)

De vader van uw kinderen wilt niet dat ze besneden worden.(CGVS, p16)

Tenslotte dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaatgeneraal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25 procent, Nigeria wordt daarbij beschouwd als **een land met een matig tot laag prevalentiepercentage**, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt. Verder blijkt uit deze informatie dat er een **duidelijke daling** merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaarde geboren te zijn in Benin City (Edo State) en daar te zijn besneden. In Edo State bedroeg de prevalentie in 2013 41,6% procent en valt de dalende tendens van de prevalentie op. Dit wijst er op dat een grote de meerderheid van de meisjes er niet besneden worden.(zie blauwe map in het administratief dossier) **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerm minst in slaagde.** U wist immers niet wie uw dochters zou besnijden, noch of u uw dochters hier tegen zou kunnen beschermen.(zie hierboven) Uw vrees voor de besnijdenis van uw dochters bij terugkeer naar Nigeria is dan ook niet onderbouwd en het is dan ook niet geloofwaardig dat u een reëel risico loopt dat uw dochters tegen uw wil (en die van hun vader) besneden zouden worden bij terugkeer naar Nigeria.

Verder kan worden aangenomen dat u bij terugkeer naar Nigeria zich zou kunnen onttrekken gezien u door uw vertrek naar Europa laat blijken dat u ook de persoonlijke capaciteit hebt om zich aan de praktijk te onttrekken. Ook de vader van de kinderen wilt niet dat zijn dochters besneden worden. Daarnaast ging u naar de middelbare school (CGVS, p7) en startte u een eigen winkel op, waarmee u zelfs uw vader kon onderhouden. Volgens de beschikbare informatie zijn er verschillende organisaties, ook in Edo State en Lagos, actief die vrouwen en kinderen opvangen die zich tegen besnijdenis willen beschermen. Edo State beschikt zelfs over een eigen lokale wetgeving die de praktijk verbiedt en was de eerste van de Nigeriaanse Staten die dit in 1999 invoerde.(zie blauwe map in het administratief dossier)

Uit bovenstaande besluit het CGVS dat u evenmin een vrees voor vervolging heeft omwille van de besnijdenis van uw dochters.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U haalde verder geen specifieke vrees voor uw kinderen aan buiten de besnijdenis en dat de daders van de moord uw kinderen ook zullen zien.(CGVS, p19) Deze werden hierboven al onaannemelijk geacht. Daarnaast haalde u, voor zichzelf en voor uw kinderen, problemen aan in Duitsland en Italië. In Italië en Duitsland vertelden mensen dat u en uw kinderen ziek zijn. Deze verklaringen zijn niet relevant voor de beoordeling van een vrees bij terugkeer naar Nigeria en behoeven dan ook geen verder onderzoek.(CGVS, p3 en p17-18)

U legde medische attesten voor waaruit blijkt dat uw dochters niet besneden zijn en dat u zelf besneden bent (type 2). Deze informatie wordt niet betwist door het CGVS. Daarnaast legde u een psychologisch attest (dd 19 juni 2018) van "Parents en exil". U wordt door het psychosociaal project begeleid sinds november 2017. Uit het attest blijkt dat u wordt ondersteund in uw ouderschap.(zie ook CGVS, p18) Uit het psychologisch attest (dd 3 september 2018) blijkt dat u psychisch kwetsbaar bent door ontworteling en dagelijkse onzekerheid ("précarité"). Door het verleden heen zou u een traumatisch ziektebeeld hebben ontwikkeld. U wordt psychologisch ondersteund sinds juni 2018. U bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u psychologische moeilijkheden heeft gehad. U verklaarde hierover dat deze situatie ook moeilijk is in België. Het CGVS oordeelt dan ook dat u geen internationale bescherming behoeft omwille van uw psychologische toestand.(CGVS, p18) Verder dient u zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift:

"Verwerende partij stelt dat er geen aanwijzingen zouden zijn om verzoekende partij internationale bescherming te geven omdat zij niet eerlijk zou zijn geweest over haar eerder verblijf in Italië en Duitsland op het gehoor bij de DVZ.

Verzoekende partij heeft dat op dat ogenblik inderdaad verzwegen uit angst samen met haar drie kinderen teruggestuurd te worden. Zij heeft uit schrik de raad opgevolgd van enkele kennissen, maar beseft nu dat zij onmiddellijk de waarheid had moeten vertellen. Zij heeft dat ook gedaan op haar gehoor op het CGVS en heeft aangegeven dat zij zowel in Italië als in Duitsland heeft verbleven voor haar aankomst in België.

Verzoekende partij reisde alleen met drie minderjarige kinderen en was volledig aan haar lot overgelaten. Zij hoopt dat verwerende partij en Uw Raad enige begrip aan de dag kunnen leggen voor haar moeilijke situatie en de achterliggende redenen waarom zij verzwegen heeft eerder in andere Europese landen te hebben verbleven.

(...) Verzoekende partij heeft haar land verlaten nadat zij getuige was van een moord en onbekenden achter haar aan zaten gezien zij hiervan getuige was geweest.

Dat zij niet veel informatie kon geven over deze moord, over het slachtoffer en de daders hoeft niet te verbazen. Immers verzoekende partij kende hen helemaal niet. Zij en haar vriendin waren toevallige passanten en waren op het verkeerde plaats op het verkeerde moment. Verzoekende partij kent geen details over deze mensen. Het is dan ook niet vreemd dat zij er niet uitgebreid over kan vertellen. Bovendien dateren de feiten van 2005 - meer dan 13 jaar geleden. Niet alleen heeft verzoekende partij deze traumatische gebeurtenissen trachten te onderdrukken en te vergeten, in de tussentijd heeft zij bijzonder veel meegemaakt, is zij gehuwd, heeft zij 3 kinderen gekregen en is ook samen met hen op de vlucht moeten slaan.

In het licht van al het voorgaande meent verzoekende partij dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan.

(...) De voornaamste vrees van verzoekende partij op dit ogenblik is haar vrees voor besnijdenis van haar kinderen. Zij is zelf besneden. Besnijdenis komt nog regelmatig voor in Nigeria en is een diepgewortelde traditie. Het gaat niet op om te stellen dat er geen vrees is aangetoond voor besnijdenis omdat verzoekende partij de wetgeving en tradities hieromtrent niet zou kennen in haar land van herkomst en niet kan aangeven waar en hoe deze besnijdenis zou plaatsvinden.

Verzoekende partij werd besneden toen zij erg jong was. Zij is van al haar kinderen bevallen buiten Nigeria, dus het probleem van besnijdenis heeft zich niet voorgedaan. Uiteraard bestaat die vrees wel indien zij gedwongen wordt om terug te keren naar Nigeria.

Zoals hierboven reeds aangehaald, is verzoekende partij zelf besneden, wat aantoont dat er weldegelijk een dergelijke traditie bestaat in haar familie en regio van herkomst waardoor ook haar kinderen dreigen hieraan te worden blootgesteld.

Verzoekende partij wijst op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...)

In casu zijn er duidelijke aanwijzingen dat de vrees voor besnijdenis voor de kinderen van verzoekende partij weldegelijk gegrond is en dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoekende partij heeft immers aangetoond dat zij besneden is, heeft op verschillende momenten tijdens het gehoor aangehaald te vrezen dat haar kinderen hetzelfde lot te wachten staat en heeft expliciet bescherming gevraagd tegen deze wrede partijken. Zij is christen, de religie die in Nigeria besnijdenis als basisregel ziet.

Het komt dan aan verwerende partij toe grondig te onderzoeken en met zekerheid te stellen dat deze kinderen niet blootgesteld zullen worden aan besnijdenis, wat uiteraard een onaanvaardbare vorm van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling kan worden gezien.

Nigeria is het land waar besnijdenis wijdverspreid is het meest voorkomt ter wereld. Het artikel geeft aan dat besnijdenis enorm vaak voorkomt onder de christelijke bevolking van Nigeria, het geloof van verzoekende partij: [landeninformatie]

Het artikel toont aan dat besnijdenis nog steeds een diepgewortelde traditie is in Nigeria en dat het er nog dagelijks uitgevoerd wordt.

Verzoekende partij en haar kinderen lopen weldegelijk een enorm groot gevaar slachtoffer te worden van deze traditie en komen hoedanook in aanmerking voor internationale bescherming.

Verwerende partij heft absoluut geen onderzoek gevoerd naar het gevaar dat de kinderen lopen om besneden te worden. Zij schendt op flagrante wijze artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Verzoekster heeft verzwegen bij het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming dat zij reeds een verzoek indiende in Duitsland 2014. Daarenboven verzweg ze dat ze reeds in 2005 Nigeria verliet en negen jaar in Italië woonde. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat verzoekster haar jarenlang verblijf in Europese landen als Italië en Duitsland verzweg kan niet worden verschoond door een verwijzing naar haar "moeilijke situatie".

Daarenboven ontkent verzoekster de motivering niet die vaststelt dat verzoekster een volledig ander asielrelaas (naar eigen zeggen onder een andere naam, namelijk A. E.) opdiste in Duitsland dan hetgeen ze thans voorhoudt.

Voorgaande elementen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekster.

2.2.2. Verzoekster voert aan dat zij getuige was van een moord in 2005. Te dezen stelt de bestreden beslissing terecht en op pertinente gronden vast dat zij haar verklaringen niet aannemelijk maakt. Verzoeksters verweer dat de feiten dateren van 2005 en de verwijzing naar haar persoonlijke situatie zijn niet afdoende teneinde haar ongeloofwaardige verklaringen te verklaren. In de mate dat zij deze feiten aanvoert als grondslag voor haar verzoek tot internationale bescherming moet worden vastgesteld dat het feiten zijn waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen zijn gegrift zodat van verzoekster hieromtrent consistente verklaringen kunnen worden verwacht.

De omstandige motivering omtrent de moord in 2005 waarvan verzoekster getuige zou zijn geweest, wordt door de Raad bijgetreden en overgenomen.

2.2.3. Verzoekster haalt verder aan dat haar voornaamste vrees de besnijdenis van haar kinderen is. Ze verwijst naar haar eigen besnijdenis en de geciteerde landeninformatie.

De loutere verwijzing naar haar eigen besnijdenis en algemene landeninformatie inzake FGM is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die vaststelt dat (i) verzoekster verklaarde zelf geen vrees voor vervolging te hebben indien haar kinderen niet zouden worden besneden bij terugkeer naar Nigeria; (ii) verzoekster niet op de hoogte is van de actuele situatie inzake besnijdenis in Nigeria (wetgeving, hulporganisaties) en de situatie van onbesneden meisjes en vrouwen; (iii) verzoekster geen informatie kon geven over de omstandigheden waarin haar dochters zouden besneden worden; (iv) de vader van verzoeksters kinderen niet wilt dat ze besneden worden; (v) uit landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid

fenomeen kan worden beschouwd; (vi) verzoekster persoonlijk capabel is bij terugkeer naar Nigeria zich te kunnen onttrekken aan de besnijdenis; (vii) er verschillende organisaties zijn, ook in Edo State en Lagos, die actief vrouwen en kinderen opvangen die zich tegen besnijdenis willen beschermen.

Gelet op deze vaststellingen kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien uit voorgaande opsomming blijkt dat *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”*.

2.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster roept inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere elementen dan deze ten gronde van haar vluchtelingenrelaas. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS